

и силна, да не направишъ и ты същото? постарай се да я свѣстишъ Тръба да идж на помощ на нашъ защитникъ на куріозния онзи просякъ, който има повече великодушіе отъ колкото сила. »

И той доде на мѣстото, дѣто лежѣше Пикильо окървавенъ и окалянъ; Пикильо са исправи и подаде ржка на донъ Жуана д'Агвилара.

« Аа! идѣхъ да ти помогна, а пакъ ты идешъ еще да ма поддържишъ! какъ та виеатъ?

— Пикильо.

— Званіето ти?

— Немамъ.

— Родителитѣ ти?

— Немамъ.

— Отъ дѣ идешъ?

— Отъ туй дърво.

— Тамъ ли живѣяше?

— Отъ тѣзи заранъ. »

Жуанъ д'Агвиларъ изгледа бука, на който дънертъ и помногого клонове бѣхж изгорѣли и рѣче за смѣно :

« Туй живѣлище ми са види въ много лоше състояние и ты можаше да изберешъ подобро, но азъ ти предлагамъ едно друго, едно друго въ моя домъ въ Пампелуна, ако искашъ. »

Чувства отъ радость и благодарность свѣтнѣхж въ очитѣ на Пикильо, който, намѣсто отговоръ, цалунж ржката на новия си господаръ.

Между туй тѣ стигнахж до колата, дѣто Кармена бѣше са съвършенно свѣстила; тя си обви рацѣтъ около врата на баща си, цалуваше го и старецътъ прегърна и двѣтъ момчета съ таквази отеческа нѣжностъ, щото не можеше чловѣкъ отличи коя отъ двѣтъ бѣ дъщеря му.

А Пикильо, правъ, неподвиженъ при вратцата, гледаше странното туй зрѣлище, сладостнытъ онѣзи родственны излиянія на чувствата, радостьта и домашното благополучіе, за които той нито понятие имаше. Никога той не бѣ виждалъ момчета толкози хубавы, пріятны и цвѣтушы. Жуанита, на която до